

1999-03-01

บวญญูจจุฬาลงครน

อ่ำพล สุวรรณธาดล

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/jamjuree>

Part of the [Social and Behavioral Sciences Commons](#)

Recommended Citation

สุวรรณธาดล, อ่ำพล (1999) "บวญญูจจุฬาลงครน," *Jamjuree Journal*: Vol. 3: Iss. 1, Article 19.

DOI: 10.58837/CHULA.JAMJUREE.3.1.14

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/jamjuree/vol3/iss1/19>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Jamjuree Journal by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

ขวัญใจจุฬาฯ

ผมชอบผู้หญิงสวยและเก่ง ความชอบอย่างนี้มีมาตั้งแต่เด็ก เพราะผมเป็นลูกคนกลางของพ่อแม่ซึ่งมีลูกชายแปดคน ลูกสาวคนเดียวคือ น้องสาวผู้มีความเป็นชายเหมือนพี่ๆ เล่นแบบผู้ชายได้ทุกอย่าง ตอนที่ผมเรียนชั้นประถมมีครูผู้หญิงเป็นครูประจำชั้น สวยและร้องเพลงเก่ง ได้เป็นนางเอกละครของอำเภอทุกงาน สอนหนังสือดีทำให้ผมชอบเรียนมาแต่เล็ก ๆ ใครว่าครูไม่สำคัญ

ครั้นจบ ป. ๔ ผมไปเรียนมัธยมที่โรงเรียนประจำจังหวัดชาย และอาศัยหลวงพ่อยู่ที่วัดทั้งที่โรงเรียนและที่วัดมีแต่เพื่อนชายทั้งนั้น ครูโรงเรียนชายก็มีแต่ครูผู้ชาย ผมจึงชอบไปเดินเลาะรั้วโรงเรียนหญิง ลอบดูว่านักเรียนหญิงที่เรียนเก่งๆ นั้นมีใครสวยบ้าง เพื่อจะได้แอบชื่นชมตามโอกาส เปลาห์หรรอครับ เรื่องคิดจะจีบหรือเกี่ยวพาราสีนั้นยังไม่มีอยู่ในหัวใจเลย เพราะเจียมตัวเจียมใจในความเป็นลูกชานาผู้ด้อยเกียรติ แต่หยิ่งผยองในฐานะกระดูกสันหลังของชาติทั้งในสมัยนั้นข้าวเป็นสินค้าส่งออกอันดับหนึ่งของไทย และช่วยกู้ชาติในสมัยสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ ๒ ด้วย

“รูปสวย รวยทรัพย์ นักรบวิชา มารยาท ชาติผู้ดี มีศีลธรรม” เป็นคุณสมบัติของนางในฝันของผู้ชายรุ่นผมทุกคน แต่ผมขอเพียง ๒ อย่างเท่านั้นเอง คือรูปสวยและนักรบวิชา ผมถือว่าถ้าคนมีวิชาแล้วก็เป็นคนฉลาด หาทรัพย์ได้ ปรับตัวได้ และมักจะมามีศีลธรรมประจำใจ ความเป็นชาติผู้ดีนั้นเป็นเรื่องของกรรมสร้างแต่ปางหลัง คนเราเลือกเกิดไม่ได้ ส่วนที่ต้องเลือกรูปสวยไว้ด้วยนั้นเป็นความจริงใจอย่างหนึ่งของคนขาดแคลนหญิงผู้ใกล้ชิด

ผมมาเรียน ม. ๓ ม. ๔ ที่โรงเรียนไตรมิตรวิทยาลัย ซึ่งเป็นโรงเรียนชายอีก มีครูผู้หญิงสอนอยู่ ๓ คน ครูทั้ง ๓ คน รูปสวย สอนเก่ง ความรู้ดี ๒ ใน ๓ จบจากจุฬาฯ ผมรักและเคารพครูทั้ง ๓

มาก เพราะถือว่าอยู่ในเกณฑ์ของนางในฝันของผมทีเดียว แต่ผมก็ไม่คิดเกินเลยไปกว่าความรักและเคารพ แม้ผมจะเป็นหนุ่มแล้วก็ตามเพื่อนๆ หลายคนไปดูประกวดนางสาวไทยถึงหน้าเวที ประกวดที่สวนลุมพินี ในงานฉลองรัฐธรรมนูญ มาเล่าให้ฟังว่าแต่ละคนที่เข้าประกวดสวย ๆ ทั้งนั้น ส่วนมากเป็นสาวเหนือ เมื่อผมมีโอกาสไปเที่ยวเมืองเหนือ ได้แวะเยี่ยมร้านของนางสาวไทย หรือรองนางสาวไทย ก็เห็นจริงว่าสวย แต่มีเพื่อนคนหนึ่งบอกว่า **ยังสู้ดาวจุฬา ไม่ได้ ถ้าจุฬา ยอมให้นิสิตหญิงเข้าประกวดนางสาวไทย ได้มีหวังกินดิบ คอยดูตอนฟุตบอลประเพณีก็แล้วกัน ดูแถวพาเหรด ข้างทางก็พอ “อ้วนนี่หลงทีเดียวแหละ”** ผมอยู่ในประเภทที่ไม่ดันรนแสวงหา ได้แต่คอยดูภาพข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์รายวัน ซึ่งส่วนมากเขาจะขึ้นหน้า ๑ พาดหัวตัวไม่แข่งกัน สมัยนั้นมีแต่รูปขาวดำ และยังไม่มีทีวีให้ดู แคเห็นก็เหลือพอสำหรับการสนองความอยากรู้อยากเห็นของผม

เมื่อผมสอบเข้าจุฬาฯ คำนวณคะแนนอย่างไม่เข้าข้างตัวเอง คิดว่าติดแน่ ๆ ไม่แพย์ก็วิเศษฯ ผลการสอบ ม. ๘ ประกาศออกมา ก่อน ผมไปจดชื่อนักเรียนหญิงที่ติดบอร์ด ๕๐ คนแรกทั้งสายวิทย์และสายอักษร ฯ รวมแล้วไม่ถึง ๕๐ คน จากจำนวนร้อยละ แสดงว่าผู้หญิงเก่งจริง ๆ มีน้อยกว่าผู้ชายหรือเป็นเพราะสมัยนั้นผู้หญิงยังไม่ชอบเรียนหนังสือก็ไม่รู้ซี เห็นคณะวิศวะฯ ไม่มีนิสิตหญิงเลย คณะวิทยาศาสตร์ก็น้อย สถาปัตย์ก็น้อย รัฐศาสตร์ก็น้อย จะมีมากหน่อยก็คณะอักษรศาสตร์ กับคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี เท่านั้น ๖ คณะรับนิสิตประมาณ ๒,๒๐๐ คน มีนิสิตหญิงราว ๆ ๔๐๐ คน เป็นอย่างมาก

เนื่องจากจุฬามีโอกาสคัดนิสิตใหม่ได้ก่อนมหาวิทยาลัยอื่น ซึ่งสอบที่หลังและประกาศผลสอบที่หลัง ศาสตราจารย์ทองสุข พงศทัต จึงชอบพูดในห้องบรรยาย หรือในหอประชุมว่าพวกเราเป็น “Cream of Thailand “ หรือ “พวกหัวกะทิของเมืองไทย” ให้ภูมิใจ และหยิ่งในสถาบันไปตามๆ กัน ผมก็เลยมั่นใจทีเดียวว่า นางในฝันของผมต้องอยู่ในจุฬานี้แน่ เพราะทุกคนมีคุณสมบัติข้อหนึ่งคือ “นักรบวิชา” หรือ “เก่ง” ส่วนคุณสมบัติอีกข้อหนึ่งคือ “สวย” นั้นคงหาได้อย่างแน่นอน แต่จะเป็นไปได้แค่ไหนอยู่ที่ตัวของเราเอง

ผมไม่ใช่คนหลงสถาบันหรอกครับ เพียงแต่ย่นระยะเวลา พิสูจน์ความเก่งของนางในฝันให้สั้นลง ผมถือว่านิสิตหญิงจุฬาฯ ผ่านการคัดเลือกแล้วขั้นต้น หน้าที่ต่อไปคือดูว่าใครสวยบ้าง อยู่คณะไหน

มีแฟนหรือยัง สูงสุดเอื้อมหรือเปล่า ซึ่งต้องประมวลมาพิจารณาอีกที เพื่อนคนหนึ่งซึ่งรู้จักผมดีหัวว่าผมทะเลาะทะเลาะกันไป เมื่อผมเก่งพอแล้ว แต่งกับใครก็เหมือนกัน ผมก็เล่าเรื่องเบอร์นาร์ด ชอว์ ให้ฟังว่า เขาไม่ยอมรับการขอแต่งงานของนางละครคนหนึ่ง ที่อยากได้ลูกออกมาสวยเหมือนเธอและฉลาดเหมือนเขา ชอว์บอกว่า เขากลับลูกจะชั่วร้ายเหมือนเขา แต่ใจเหมือนนางละครนั้น ผมก็เห็นว่าถ้าลูกจะหน้าตาอย่างผมแต่ฉลาดเหมือนแม่ก็น่าจะดี

รายชื่อนักเรียนหญิงติดบอร์ดเกือบ ๔๐ คนในมือผมตอนนั้น ผมนั่งนับในห้องบรรยายเดียวกันได้เกินสิบ แต่ใส่แว่นสายตากว่า ๖๐% ที่เหลือไม่ใส่แว่นก็สวยหยดย้อยหยาดเยิ้มเกินกว่าจะฝันถึง เพราะมดแดงทั้งหลายห้อมล้อมอยู่พร้อมจะป้องกัน ผมจึงต้องหาเวลาว่างไปเดินดูตามตึกอักษรและตึกบัญชีซึ่งอยู่ใกล้ๆ กัน ปรากฏว่านักเรียนเก่ง ๕๐ คนแรก สายอักษรอยู่ที่นั่นเกือบหมด เดินไปเดินมาแทบจะชนกัน และสวยไม่แพ้ดาวของสายวิทยาศาสตร์เลย ท่านผู้อ่านคงอยากจะรู้ว่าใครบ้าง แต่ผมว่าอย่าดีกว่าเพราะเดี๋ยวจะรู้ว่าเราเคย คั่วจะ กันเมื่อสี่สิบกว่าปีมาแล้ว !

นิสิตหญิงจุฬาฯ สวยด้วย เก่งด้วยยังมีอีก ๒ พวก คือ พวกเก่งกีฬา และเก่งกิจกรรม นักกีฬาหญิงของเราเก่งระดับชาติกันทีเดียว ไม่ว่าจะเป็นประเภทลู่ ประเภทลาน กีฬาในร่ม หรือกีฬากลางแจ้ง นักวิ่งของจุฬาฯ เป็นเจ้าของสถิติประเทศไทยในตอนนั้น เนตบอลและบาสเกตบอล ก็มี นักเรียนทหาร ตำรวจ มาเชียร์กันคับคั่ง เพื่อนผมที่เรียนธรรมศาสตร์ยังมาตามดูทุกนัด ทั้งกีฬาภายในและของกรมพละ ลูกตบยกขาของนักป้องกันหญิงจุฬาฯ เป็นที่ประทับใจแฟนฯ รอบสนามทีเดียว แม้แต่นักสกาหญิงของเรา ก็สวยจนคู่แข่งชั้นนั่งมองตาค้าง จนลืมหอดลูกเตะ แพ้ทางกันมาแล้วตั้งแต่ในมุ้ง

ส่วนพวกที่ทำกิจกรรมไม่ว่าจะเป็นละคร ดนตรี หรือชุมนุม

ต่างๆ เวลาทำหนังสือ สุจิตร์ หรือจัดนิทรรศการ นิสิตหญิงสวยๆทั้งหลายแยกย้ายไปกับกลุ่มนิสิตชายไปตามบริษัท ห้างร้าน ขอโฆษณาสินค้าหรืออุปถัมภ์รายการ มักจะไม่ค่อยพลาดหวัง เพราะ “เพียงยิ้มเท่านั้น ลานใจ”

นายกชุมนุมนิสิตหญิงของจุฬาฯ ตั้งแต่ไหนแต่ไรมา จะมีคุณสมบัติเบื้องต้น สามประการคือ สวย รวย และ เก่ง ซึ่งเกินกว่าเกณฑ์ของผมหน่อยเดียว คือ รวย ผมจึงไม่บังอาจเหยอจีบนายกชุมนุมนี้ เพราะถึงแม้ผมจะวิ่งเร็ว แต่ก็คงไล่ไม่ทันรถยนต์อเมริกันคันยาวของเธอเป็นแน่ หรือปั่นจักรยานไต่ก็อาจจะไหวในระยะเริ่มต้น พอระยะยาวไปก็คงหมดแรง พ่ายแพ้ต่อรถยนต์ยุโรปยี่ห้อดี ที่เขาขับตามกันอยู่จนได้

อย่างไรก็ตาม เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ตามอุดมคติ ผมจึงต้องทนร้อนร่ำเรียนในจุฬาฯหลายๆคณะ เรียนอย่างละเอียด แม้จะเสียเวลาไปหลายปี แต่ก็ไม่ได้ผิดหวังเมื่อสามารถหา “ขวัญใจจุฬาฯ” มาเป็นขวัญและกำลังใจได้คนหนึ่ง ผมไม่คุยหยอกว่าได้ครบตามเกณฑ์มาตรฐานของผมทุกประการ อาจจะเกินกว่าที่ตั้งไว้ตรงที่ลูกสาวลูกชายของเราเข้าเรียนจุฬาฯด้วย ทำให้บ้านของเรากลายเป็น บ้านจุฬาฯ ร้อยเปอร์เซ็นต์ ดังที่เล่าให้ฟังแล้ว ในจามจุรีฉบับต้นๆ ถ้าใครยังไม่ได้อ่านละก็ ความเป็นชาวจุฬาฯ ของท่านต้องขาดอะไรไปสักอย่างทีเดียว จะหาว่าไม่บอก

อำพล สุวรรณธาดา

เรียนหลายคณะทั้งแพทย วิทยาฯ อักษรฯ มาจบที่ครุศาสตร์จุฬาฯ

ทำงานหนังสือพิมพ์มาตลอด

ปัจจุบันเป็นอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยรังสิต

อาคารที่อยู่เบื้องหลังคือ “หอเจ้าจอม”

ปัจจุบันคือ ศูนย์การค้ามาบุญครอง